

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศ และยังช่วยลดปัญหาการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด ช่วยส่งเสริมการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น ช่วยลดปัญหาการว่างงานเพราะถ้าหากผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกำไรที่ดีก็จะจ้างคนงานเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการขยายตัวหรือหดตัวของเศรษฐกิจและเป็นทุนมนุษย์ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ

ยุคเริ่มต้นขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว(อ.ส.ท.)ในปี พ.ศ. 2503 ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยือนเพียง 81,340 คน และมีรายได้จากการท่องเที่ยว 196 ล้านบาท ในช่วง 10 ปีแรก คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2503-2512 จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือนประเทศไทยเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 19.56 ต่อปี ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. 2512 ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยือน ประมาณ 469,784 คน และมีรายได้จากการท่องเที่ยว 1,770 ล้านบาท

นับแต่ปี พ.ศ. 2522 เป็นต้นมารัฐบาลไทยได้มองเห็นว่าการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นเฉพาะเรื่องการตลาดการส่งเสริมเผยแพร่ให้ชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวให้มากอย่างเดียวไม่ได้ยังจะต้องทำหน้าที่ทางด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาบริการทางการท่องเที่ยวเพื่อจัดและป้องกันปัญหาการบริการท่องเที่ยวที่ขาดคุณภาพตลอดจนสามารถลงทุนเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและบริการทางการท่องเที่ยวให้กว้างขวางยิ่งขึ้นซึ่งเป็นผลให้การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเป็นรูปร่างและมีแนวทางที่เด่นชัดในการปฏิบัติงานด้านการตลาดและการพัฒนาทางการท่องเที่ยวควบคู่กันไป

ในปี 2522 การพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยวได้รับความสนใจจากรัฐบาลมากขึ้นและได้มีการบรรจุแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (ระหว่างปี พ.ศ.2520-2524) ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีการบรรจุเรื่องการท่องเที่ยวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและต่อมาการท่องเที่ยวก็ได้รับการบรรจุอยู่ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตลอดมาหลังจากนั้น ได้มีโครงการกระตุ้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมากมาย เช่น Amazing Thailand 1998-1999 หรือปีท่องเที่ยวไทย 2541-2542 โครงการที่กระตุ้นคนไทยเที่ยวในประเทศภายใต้สโลแกน "เที่ยวไทยครีกรีนเศรษฐกิจไทยคึกคัก" โครงการต่างๆเหล่านี้ล้วนเป็นโครงการที่สามารถเพิ่มรายได้การท่องเที่ยวและก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนภายในประเทศเพิ่มขึ้นได้ทั้งสิ้น

สถานการณ์อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทยมีแนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จะเห็นได้ว่า ปีพ.ศ.2546 มีรายได้การท่องเที่ยว 309,269 ล้านบาท ปีพ.ศ.2547 มีรายได้เพิ่มขึ้นเป็น 384,360 ล้านบาทและลดลงในปีพ.ศ.2548 เหลือเพียง 367,380 ล้านบาท หลังจากนั้นรายได้การท่องเที่ยวมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในปีพ.ศ.2549 ปีพ.ศ.2550 ปีพ.ศ.2552 โดยมีรายได้การท่องเที่ยวเป็น 482,319, 547,782, 574,521 ล้านบาท ตามลำดับ แต่ในปีพ.ศ.2552 รายได้การท่องเที่ยวลดลงเหลือ 510,255 ล้านบาท อาจเป็นเพราะการได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเมืองภายในประเทศ จากการเพิ่มขึ้นของรายได้การท่องเที่ยวนี้ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของประเทศไทยปัจจุบันนี้ ดังแสดงในตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากนักท่องเที่ยวช่วงปี พ.ศ.2546 - พ.ศ.2552

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	รายได้การท่องเที่ยว (ล้านบาท)
2546	10,004,453	309,269
2547	11,650,703	384,360
2548	11,516,936	367,380
2549	13,821,802	482,319
2550	14,464,228	547,782
2551	14,584,220	574,521
2552	14,149,841	510,255

ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

จังหวัดพิจิตรเป็นเมืองเก่าแก่ตั้งแต่สมัยสุโขทัยดังปรากฏในศิลาจารึกหลักที่ 1 ของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชและในศิลาจารึกหลักที่ 8 ของพระยาสิทธิที่เรียกเมืองนี้ว่า “เมืองสระหลวง” โดยขณะนั้นมีสถานะเป็นหัวเมืองเอกของกรุงสุโขทัย ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยาเมืองนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “เมืองโพนบุรี” ซึ่งมีความหมายว่า “เมืองในท้องน้ำ” และเป็นທີ່ประสูติของสมเด็จพระสรรเพชญ์ที่ 8 หรือสมเด็จพระพุทธเจ้าเสือพระมหากษัตริย์พระองค์หนึ่งแห่งกรุงศรีอยุธยาปัจจุบันบริเวณเมืองพิจิตรเก่ายังคงมีโบราณสถานตั้งแต่สมัยสุโขทัยถึงสมัยอยุธยาปรากฏให้เห็นอยู่หลายแห่งและจังหวัดพิจิตรยังเป็นถิ่นกำเนิดของนิทานพื้นบ้านเรื่อง “ไกรทอง” อันโด่งดังด้วยทำให้จังหวัดพิจิตรมีสถานที่ท่องเที่ยวเมืองเก่า และสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติมากมาย โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติให้ความสนใจมาท่องเที่ยวภายในจังหวัดพิจิตร ดังแสดงในตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2 สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวจังหวัดพิจิตร ปี พ.ศ.2546-2550

ปี พ.ศ.	นักท่องเที่ยวชาวไทย	นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ	รวม (คน)	อัตราการเปลี่ยนแปลง(%)
2546	114,482	1,565	116,047	-
2547	113,676	992	114,668	-1.19
2548	120,614	940	121,432	5.90
2549	105,515	1,021	106,536	-12.26
2550	111,955	955	112,910	5.98

ที่มา: สำนักงานสถิติจังหวัดพิจิตร

จากตารางที่ 1.2 จะเห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวจังหวัดพิจิตรมีจำนวนลดลงจากปีพ.ศ.2546-2547 อัตราร้อยละ 1.19 เพิ่มขึ้นในปีพ.ศ.2547-2548 ร้อยละ 5.90 และลดลงอย่างมากในช่วงปีพ.ศ.2548-2549 โดยลดลงร้อยละ 12.26 หลังจากนั้นกลับมามีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในปีพ.ศ.2550 ในอัตราส่วนร้อยละ 5.98 การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนลดลงนั้นอาจเป็นเพราะได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจและราคาน้ำมันที่มีอัตราเพิ่มสูงขึ้นทุกปีจึงส่งผลต่อต้นทุนในการเดินทางมาท่องเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อีกสาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะสถานที่ท่องเที่ยวภายในจังหวัดพิจิตรยังขาดการพัฒนาและประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึงจึงทำให้ไม่เกิดความน่าสนใจแก่นักท่องเที่ยว

ตารางที่ 1.3 สถิติมูลค่ารายได้จากการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดพิจิตร

ปี พ.ศ. 2548-2552

ปี	ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (ล้านบาท)	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	รายได้การท่องเที่ยว/ผลิตภัณฑ์ มวลรวมจังหวัด (ร้อยละ)
2548	25,807	202	0.783
2549	28,892	222	0.768
2550	30,530	237	0.776
2551	37,343	250	0.669
2552	36,462	218	0.598

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จากตาราง 1.3 จะเห็นได้ว่ารายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดพิจิตรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ มีรายได้การท่องเที่ยวต่อรายได้มวลรวมของจังหวัดในสัดส่วนที่ลดลงจากร้อยละ 0.783 ในปี พ.ศ.2548 ลดลงมาเป็นร้อยละ 0.598 ในปีพ.ศ.2552

บึงสีไฟเป็นบึงเก่าแก่ของจังหวัดพิจิตร เดิมมีเนื้อที่อยู่ประมาณ 18,000 ไร่ มีอาณาเขตติดต่อกับ 4 ตำบล คือ ตำบลท่าหลวง ตำบลคลองคะเชนทร์ ตำบลโรงช้าง และตำบลเมืองเก่าสภาพปัจจุบันหลังจากมีการสร้างเขื่อนสิริกิติ์ปิดกั้นแม่น้ำน่านทำให้มีน้ำน้อยลงน้ำแม่น้ำที่เคยไหลเข้าสู่บึงสีไฟในฤดูฝนก็หมดไป จึงทำให้บึงสีไฟมีน้ำน้อยลงไปมากพื้นที่รอบๆบึงสีไฟจึงถูกบุกรุกเป็นพื้นที่การเกษตรและที่อยู่อาศัย ในปี พ.ศ.2521 กรมประมงได้ทำการบูรณะบึงสีไฟโดยการสร้างคันดินขึ้นโดยรอบเพื่อป้องกันการบุกรุก ต่อมาได้มีการรังวัดปักแนวเขต และออกเป็นหนังสือสำคัญที่หลวง เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ.2534 โดยกรมเจ้าท่าเป็นผู้ดูแลรักษามีเนื้อที่ทั้งสิ้น 5,390 ไร่เศษ สภาพโดยทั่วไปบึงสีไฟเป็นแหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญของภาคเหนือตอนล่างเป็นแหล่งทำการประมงที่สำคัญแต่เนื่องจากมีน้ำน้อยและมีวัชพืช เช่น อ้อ แคม บอน ผักตบชวาและบัวขึ้นปกคลุมโดยทั่วไป จึงทำให้บึงตื้นเขินเร็วขึ้นในปี พ.ศ. 2530 กรมประมงได้ทำการกำจัดวัชพืชในบึงสีไฟไปประมาณ 3,500 ไร่ หรือประมาณ 65% ของพื้นที่ปัจจุบัน ความลึกเฉลี่ยของบึงสีไฟประมาณ 1.50 – 2 เมตรพื้นที่ผิวดินบริเวณก้นบึงเต็มไปด้วยซากพืชเน่าเปื่อยทับถมกันจึงมีความอุดมสมบูรณ์สูงผลผลิตปลาน้ำจืดประมาณปีละ 180 ตัน คิดเป็นมูลค่าประมาณ 2.1 ล้านบาทประชาชนที่อาศัยอยู่รอบบึงได้ใช้น้ำเพื่อการเกษตรการประมงเพื่อการอุปโภคและบริโภคปัญหาที่สำคัญของบึงสีไฟคือปัญหาเรื่องวัชพืชและการขาดแคลนน้ำในฤดูแล้ง หลังจากที่ดินกรมประมงได้จัดตั้งสถานีประมงน้ำจืดจังหวัดพิจิตรขึ้นในปีพ.ศ. 2521 แล้วได้ทำการกำจัดวัชพืชในบึงสีไฟมาโดยตลอด โดยทั้ง

กำลังคนและเครื่องจักรซึ่งนับว่าได้ผลดีมากสามารถกำจัดวัชพืชประเภทลอยน้ำได้เกือบทั้งหมด เฉพาะส่วนที่มีรากติดดินในที่ต้นซึ่งยังคงมีเป็นจำนวนมากเนื่องจากการเกิดขึ้นมาทดแทนในอัตราที่รวดเร็ว เช่นกันเนื่องจากบึงสีไฟเป็นแหล่งน้ำที่อยู่ในสภาพตื้นเขินมีวัชพืชอยู่ทั่วไปกรมประมงและจังหวัดพิจิตรจึงได้ทำโครงการปรับปรุงให้เป็นแหล่งการประมงที่สำคัญและแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดพิจิตรทั้งในโครงการขุดลอกนำเอาน้ำจากคลองชลประทานเข้าสู่บึงสีไฟเพื่อเพิ่มระดับน้ำและป้องกันการขาดน้ำในฤดูแล้ง และขุดลอกบึงให้ลึกกว่าเดิมกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามและมีศักยภาพทางด้านการประมงเพิ่มขึ้นปัจจุบันบึงสีไฟเป็นบึงน้ำจืดที่มีน้ำกักเก็บตลอดปี

คุณค่าและความสำคัญของบึงสีไฟ

1. **ด้านชนิดและปริมาณปลา** จากการสำรวจของกรมประมงปี พ.ศ. 2533 พบว่าปลาที่พบในบึงสีไฟทั้งสิ้น 47 ชนิดเป็นพันธุ์ปลาที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืดพิจิตร ปล่อยีก 22 ชนิด ปริมาณปลาที่พบโดยเฉลี่ยเท่ากับ 12.28 กิโลกรัม/ปี โดยมีพันธุ์ปลาที่พบมากที่สุดคือ ปลาช่อนเทศจากการศึกษาของคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ปี พ.ศ. 2537 พบปลาทั้งสิ้น 12 ครอบครัว จำนวน 21 ชนิด ปลาที่ปล่อยเพิ่มคือ ปลานวลจันทร์เทศปลานิล และปลาช่อนเทศ ปลาที่สำรวจไม่พบในปี พ.ศ. 2537 และ 2538 มีปลาสร้อยลูกกล้วยและปลาพรหมหัวเหม็น เป็นต้น

2. **ด้านพันธุ์ไม้น้ำ (Aquatic Plant)** จากการสำรวจของคณะศึกษาพบว่าบึงสีไฟมีพันธุ์ไม้น้ำ 47 ชนิด ประกอบ พวกที่ลอยน้ำ (Floating Type) 7 ชนิด ได้แก่ ผักเป็ดไทย และผักตบชวา พวกที่พื้นน้ำ (Emerged Type) 32 ชนิด ได้แก่ อ้อกก และพวกที่อยู่พื้นน้ำ (Open Type) อีก 4 ชนิด ได้แก่ สาหร่ายหางม้าและสาหร่ายหางกระรอก เป็นต้น

3. **ด้านอาหารธรรมชาติ** ชนิดแพลงก์ตอน ที่พบมากได้แก่ *osteriopsis* sp., *Scenedesmus* sp., *Euglena* sp., และ *Rotifer* sp., ส่วนสัตว์หน้าดินที่พบมาก ได้แก่ *Chironomus* sp., *Pristina* sp., *Branchium* sp., และตัวอ่อนของแมลง (larva) ใน Order Diptera

4. **ด้านแหล่งที่อยู่อาศัยของนกบึงสีไฟ** มีสภาพของระบบนิเวศน์ซับซ้อนและอุดมสมบูรณ์ไปด้วยสัตว์น้ำและพันธุ์ไม้น้ำชนิดต่างๆจึงมีสภาพที่เหมาะสมสำหรับเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยพักพิงของนกต่างๆซึ่งมีทั้งนกในท้องถิ่นและนกอพยพจำนวนไม่น้อยกว่า 60 ชนิด

บึงสีไฟเป็นแหล่งน้ำจืดขนาดใหญ่เป็นอันดับสามของประเทศ และเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของชาวเมือง และชมพระอาทิตย์ตก กลางบึงสีไฟ ในยามเย็นบึงสีไฟถือได้ว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งแรกของจังหวัดพิจิตร นอกจากนี้ภายในบริเวณบึงสีไฟยังมี สถานที่น่าสนใจอื่นๆ อีก เช่น

สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ฯ พิจิตรสร้างขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีเนื่องในวโรกาสพระชนมายุครบ 80 พรรษา เมื่อ พ.ศ. 2527 มีเนื้อที่ 170 ไร่เป็นสวนพักผ่อนริมบึงสีไฟ มีสะพานทอดลงน้ำสู่ศาลาใหญ่ที่จัดไว้เป็นที่พักผ่อน นักท่องเที่ยวนิยมมาให้อาหารปลาและชมอาทิตย์ตกดินในตอนเย็น

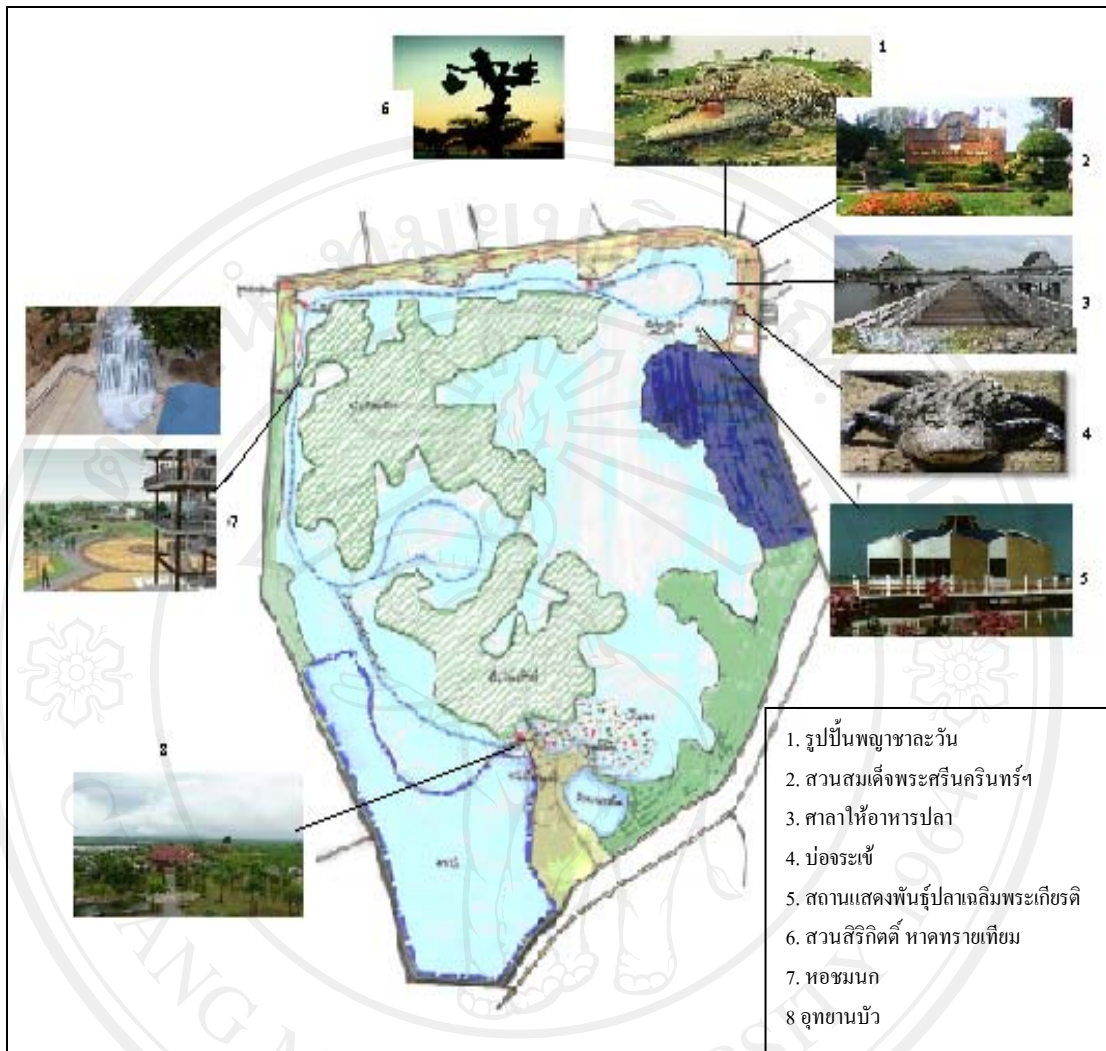
รูปปั้นพญาชาละวัน เป็นรูปปั้นจระเข้อยู่ด้านหน้าบึงสีไฟที่มีความยาวถึง 38 เมตร กว้าง 6 เมตร สูง 5 เมตรภายในตัวจระเข้ทำเป็นห้องประชุมขนาด 25-30 ที่นั่งซึ่งนับว่าเป็นสัญลักษณ์ของบึงสีไฟก็ว่าได้

สถานแสดงพันธุ์ปลาเฉลิมพระเกียรติ ลักษณะอาคารเป็นรูปดาวเก้าแฉกยื่นลงไปในบึงสีไฟภายในประกอบด้วยตู้แสดงพันธุ์ปลามากกว่า 20 ชนิด และมีการสับเปลี่ยนชนิดของปลาเป็นประจำ นอกจากนี้ตรงส่วนกลางของอาคารยังทำเป็นช่องเปิด สำหรับชมปลาในบึงสีไฟซึ่งมีพันธุ์ปลาชนิดต่างๆมาชุมนุมเป็นจำนวนมาก เพื่อรอกินอาหารที่นักท่องเที่ยวไปโยนให้กิน สถานแสดงพันธุ์ปลาเฉลิมพระเกียรติ อยู่ในความดูแลของศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืดพิจิตร เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆทุกวันไม่เว้นวันหยุดราชการวันธรรมดาตั้งแต่เวลา 09.00-18.00 น. วันหยุดราชการตั้งแต่เวลา 09.00-19.00

ศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์พื้นเมืองจังหวัดพิจิตรจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึกต่างๆ ที่ชาวบ้านผลิตขึ้นเอง เช่นเครื่องสานจากผักตบชวา ผ้าทอบ้านป่าแดง มะขามแก้วสี่รสฯ เปิดจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยวทุกวันเว้นวันจันทร์ โดยจะเปิดตั้งแต่เวลา 10.00-17.00 น.

บ่อจระเข้ สร้างขึ้นในบริเวณด้านในบึงสีไฟใกล้บริเวณสถานแสดงพันธุ์ปลาเฉลิมพระเกียรติ ลักษณะเป็นอาคารมีหลังคา มีสะพานเดินเชื่อมระหว่างอาคาร และมีรั้วกั้น โดยรอบ ภายในมีสระน้ำซึ่งมองเห็นชีวิตความเป็นอยู่ของจระเข้ โดยเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าเยี่ยมชม เวลา 10.00-18.00 น. ไม่เว้นวันหยุดราชการ โดยมีการแบ่งพื้นที่ในการดูแลให้หน่วยงานต่างๆ ดังนี้

องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจิตร	ดูแลสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ บ่อจระเข้
เทศบาล จังหวัดพิจิตร	ดูแลสวนสิริกิติ์ หาดทรายเทียม
การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพิจิตร	ดูแลสวนบัว(อุทยานบัว)
กรมประมงจังหวัดพิจิตร	ดูแลสถานแสดงพันธุ์ปลาเฉลิมพระเกียรติและนาบัว

รูปที่ 1.1 แผนที่สถานที่ท่องเที่ยวภายในบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร

ภายในบริเวณบึงสีไฟนั้นมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายและสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆเหล่านั้นยังมีแหล่งที่ตั้งและเส้นทางการเดินทางได้สะดวกและรวดเร็ว นักท่องเที่ยวสามารถทำกิจกรรมได้อย่างครบถ้วนโดยไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อการย้ายสถานที่ท่องเที่ยว ดังรูปที่ 1.1

จากการที่บึงสีไฟเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดพิจิตร จึงทำให้สถานการณ์การท่องเที่ยวบึงสีไฟ มีนักท่องเที่ยวชาวไทยทั้งต่างจังหวัดและคนในพื้นที่จังหวัดพิจิตรเดินทางมาท่องเที่ยวบึงสีไฟเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ และประชาชนผู้อาศัยอยู่รอบบริเวณบึงสีไฟที่ประกอบอาชีพค้าขายอาหารและของที่ระลึกเป็นส่วนใหญ่ ได้รับรายได้จากนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบึงสีไฟ เกิดการกระตุ้นภาวะเศรษฐกิจของจังหวัดฉะนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการวิจัยเรื่องพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวบึงสีไฟจังหวัดพิจิตร เพื่อให้

งานวิจัยนี้มีประโยชน์ต่อการใช้งบประมาณเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ตรงความต้องการของนักท่องเที่ยวทำให้ใช้งบประมาณได้เกิดประโยชน์สูงสุดและเพื่อให้บึงสีไฟเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีแรงดึงดูดนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวที่จังหวัดพิจิตร อีกทั้งเป็นตัวอย่างในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้แก่หน่วยงานอื่นๆอีกต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการทำให้นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร
3. เพื่อศึกษาถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

เพื่อนำผลการศึกษานี้ทั้งทางด้านพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ปัจจัยที่มีผลต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร และด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร มาวางแผน ปรับปรุงและพัฒนาการท่องเที่ยวบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตรและยังเป็นแนวทางให้แก่หน่วยงานอื่นๆที่สนใจจะทำโครงการต่อไป

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษานี้จะศึกษาถึงพฤติกรรม ความพึงพอใจและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวบึงสีไฟ จังหวัดพิจิตร ของนักท่องเที่ยว โดยทำการศึกษาข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทยทั้งคนในพื้นที่และที่เดินทางมาจากต่างจังหวัด สถานที่ทำการศึกษาคือ บึงสีไฟ จังหวัดพิจิตรรวบรวมข้อมูล ในช่วงเดือน ปลายเดือนกรกฎาคม 2554-ต้นเดือนสิงหาคม 2554

1.5 นิยามศัพท์

ในการศึกษานี้มีศัพท์เฉพาะ จึงมีความจำเป็นต้องทำความเข้าใจเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในความหมายของศัพท์ต่างๆ

นักท่องเที่ยวชาวไทย (Tourist) หมายถึง นักท่องเที่ยวที่มีถิ่นที่อยู่หรือที่พำนักถาวรในประเทศไทยในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง อาจจะเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติที่พำนักอาศัยถาวรในประเทศไทยก็ได้ และมีการเดินทางท่องเที่ยวบึงสีไฟจังหวัดพิจิตร

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางของคนจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เป็นการชั่วคราว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน หรือหาความรู้ ซึ่งครอบคลุมถึงการเดินทางเพื่อธุรกิจ ตราบที่ผู้เดินทางยังมีได้ตั้งหลักแหล่งถาวร และไม่ได้รับรายได้เพื่อยังชีพจากเจ้าของถิ่นปลายทาง

โดยการท่องเที่ยวยังเป็นผลรวมของประสบการณ์พิเศษกับสัมพันธภาพซึ่งเกิดจากการเดินทางและการพักผ่อนต่างถิ่นเป็นการชั่วคราว โดยมีได้ประกอบอาชีพ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved